

Srđan Laterza

UNG

Daždenvjak se utaborio iza četvrtastih boca etilnog alkohola. Na vlažnu su mu se kožu zalijepile prve zrake sunca. Ukočen, izgleda drevniji od Eskulapove spiralne zmije, kao da nije samo trenutak prije šmugnuo iz razjapljenih usta mladića čije je tijelo bilo prebačeno preko uglačanog mramora ljekarničkog pulta.

Modre usne, presječene davno zaraslim ožiljkom, musave su od žute masti. Zatvara ih drhtava šaka, snažna i žilava, puna crvenkastih mrlja. Čeljust prati pokret šake, ali odmah potone, pa mladić opet zijeva kao vodoriga na tek izgrađenoj blještavoj fasadi katedrale na Kaptolu.

Čuje se režanje, ali ne iz mladićevih usta, iako ona svejednako zijevaju kao da žele progutati cijelu ljekarnu. Vlasnik šake zamijeni režanje tišinom, a zatim tu istu tišinu razreže lom stakla. Na podu su krhotine s etiketama. Iako su slijepljene žutom mašću, svatko bi ih znao pročitati. Piše: "Čudesna Varovićeva jelenja mast, Elaphi ung."

Magistar Varović gleda u svoje šake posute crvenim mrljama, a um mu se prazni kao tikvica nad plamenikom. Dok još nije imao mrlje na rukama, upisao je farmaciju jer mu otac nije dao da kroči u gospodarsku školu. Nemamo zemlje, uvijek je govorio, a kao ljekarnik uvijek možeš dobiti koncesiju za apoteku i biti svoj gospodar. Kod prijatelja Lacija budući se magistar bar nakratko osjećao kao gospodar zemlje, noseći sol i sijeno u jelenja hranilišta na rubu imanja prijateljevih roditelja. Po jelenima je i nazvao pomast koja će ga obogatiti, iako u njoj nije bilo ni kapi mošusa, niti krhotine roga plemenite životinje. Mjeseci pokusa u labosu donijeli su crvene mrlje koje je nosio skoro kao ordenje.

Decentni, ali svečani izlog ljekarne na Dolcu itekako je privlačio poglede frajlica i kočijaša koji su par unci Jelenje masti cijenili više nego galone fluida kojima se hvalila konkurencija. Potaknut podlim ucjenama, poslao je sinoć lažni, kobni recept magistru Močeradu u Ljekarnu kod salamandera. Njihova farmakološka ispitivanja pokazala su se prebrzima i preefikasima. Radili su cijelu noć.

Desetljeće prije, Varović je s asistentima radio cijelu noć uoči otvorenja ljekarne. Svaka boca i kutija postrojene su kao careva vojska. Lena je s Bartulom došla rano ujutro. Laštenje poda pretvorilo se u igru hokeja. Metla kao palica, stakleni poklopac neke ozbiljne tegle kao pak. Dječak je uživao, a s Varovića kao da je netko otpuhnuo teret probdjevene noći. Toliko se zanio da je pak lansirao ravno u dječakovu glavu. Lena je malog odvela u stacionar, a Varović je ostao za pultom, očekujući prve mušterije, dok je iz njega polako curila euforija.

Oko mrljavih šaka polako jačaju glasovi. Kumice donose svježe plodove i grleno se smiju. Sjene igraju pred vratima ljekarne koja bi se uskoro trebala otvoriti. Šake naglo zgrabe mlohavo tijelo. Varović privije mladića uza se i učini mu se da usta mljackaju, sama od sebe. Ung,ung, ung. Zvuk njegove posljednje, kasne večere. Varović zadrži dah i u tri koraka utopi sebe i mladića u tami labosa.

Daždenvjak ostane na polici, dočekujući kupce.